

GRUBER ANTAL, EGER. „A tavaszi szünet napjainak egyikén hárman várakoztunk a megyei Gyermekváros és Mentők birodalmán túl, a szántóföldek és szőlők határában a néhány évvel ezelőtt épült Kisegítő iskola (Foglalkoztató) és Nevelőotthon előcsarnokában. Az igazgatónőt kerestük. Jómagam az állás után járok feszengősséggel. A portás tájékoztatása szerint az igazgatónő ellenőrző körútját járja az otthonban. Nem zavarhatja. Alig telt el fél óra, egy nyugodt, komoly tekintetű igazgatónő szobájába ülök. Előadom, hogy 1983 óta rokkantnyugdíjas vagyok. Közel hatvanadik életévemhez, a hosszú tél után ez a tavasz meghozta a reményt, hogy újra dolgozhatok. Az igazgatónő erre elmagyarázta, hogy erőt igénylő, embert próbáló munka folyik az intézményben. A nevelők is türelmetlenek. A befektetett munka eredménye, lassan mutatkozik. Idő kellene ahhoz, hogy mindebbe beletanuljak. Azért feljegyzí a nevet. Azt, hogy történelem-földrajz szakos középiskolai tanár vagyok. Iskolát is igazgattam, iskolát, ahol sok volt a rendkívül hátrányos helyzetű, nehezen nevelhető, problematikus tanuló. E szavak után kissé szomorkásan hagyom el az iskolát, melyben oly szívesen tanítanék. Tudom, hogy az igazgatónő nem fog alkalmazni. A kötelességek teljesítésének mikéntje a mércéje. A gondjaira bízott gyermekek érdekeiért felelős. Elsősorban.” — Az esetet azért tártuk olvasóink elé, mert tipikusnak érezzük. Mindenkinek megvan a maga problémája, ezért képtelen mások érzékenységére figyelni. Nyilvánvaló: nem könnyű az igazgatónő helyzete, de azért reméljük, pedagógus levélírónk mégsem azt a tanulságot vonja le az esetből, hogy reá, munkájára sehol nincs többé szükség.

1987. MÁJUS 8.

Élet és Irodalom

31. évf. 1987. 19. n.

2. p.